

Sygn. akt II C 1522/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi, w II Wydziale Cywilnym,

w składzie: Przewodniczący: SSO Mariola Kaźmierak

Protokolant: Anna Krzesłowska

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...)Parafii pw. (...)w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Parafii pw. (...) w S. kwotę 5.896,62 zł. (pięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.420,62 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia złotych, sześćdziesiąt dwa grosze) od dnia 1 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) od dnia 21 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.400,48 zł. (dwa tysiące czterysta złotych, czterdzieści osiem groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu;

2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi ma rzecz M. O. kwotę 1094,52 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt cztery złote, pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki.

Sygnatura akt II C 1522/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 października 2014r., skierowanym przeciwko Parafii (...) pod wezwaniem (...) powód M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)” wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5.896,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od kwoty 4.420,62 zł od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.476,00 zł od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według załączonego spisu kosztów.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 1 września 2011r. powziął wiadomość o naruszeniu przez pozwaną przysługujących mu praw autorskich do (...) Sp. z o.o., poprzez rozpowszechnianie jej dwóch fragmentów w serwisie internetowym [http://\(...\)](http://(...)). Pismem z dnia 1 września 2011r. powód wezwał pozwaną do usunięcia stanu prawnego dotyczącego bezprawnego rozpowszechniania tych fragmentów mapy, a następnie pismem z dnia 9 sierpnia 2012r. do zapłaty kwoty 5.896,62 zł.

W dniu 13 lutego 2006 roku pomiędzy powodem, a autorem (...)zawarta została umowa licencyjna wyłączna, w myśl której, powód uzyskał wyłączne uprawnienie do zezwalania osobom trzecim na rozpowszechnianie fragmentów map metodami poligraficznymi i elektronicznymi. Jej zakresem objęta została również mapa rozpowszechniana przez stronę pozwaną.

Powód wskazał, że posiada legitymację czynną do występowania z niniejszym powództwem, bowiem zgodnie z przepisem art. 67 ust. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, o ile umowa nie stanowi inaczej, uprawniony z licencji ma prawo dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia praw autorskich w zakresie udzielonej licencji, a umowa licencyjna wyłączna zawarta pomiędzy powodem a autorem mapy nie zawiera wyłączeń w tym zakresie.

Uzasadniając wysokość dochodzonej pozew kwoty, M. O. podniósł, iż według cennika obowiązującego od dnia 1 grudnia 2006 roku, a zatem także w chwili dochodzenia wynagrodzenia, wynagrodzenie za rozpowszechnianie jednego fragmentu mapy przez okres nieprzekraczający trzech lat w przypadku zamówienia dwóch fragmentów wynosi 982,77 zł. Gdyby strona pozwana zawarła z powodem umowę, na podstawie której uzyskałaby prawo do rozpowszechnienia dwóch fragmentów mapy musiałaby zapłacić powodowi wynagrodzenie w wysokości 1.965,54 zł., zaś w myśl art. 79 ust. 1 pkt 3b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, powód uprawniony jest do dochodzenia od osoby naruszającej przysługujące mu majątkowe prawa autorskie kwoty stanowiącej trzykrotność stosownego wynagrodzenia, co w niniejszej sprawie stanowi kwotę 5.896,62 zł., tj. kwotę dochodzoną niniejszym powództwem.

(pozew, k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 listopada 2014r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując, iż powód nie udowodnił, aby zamieszczona na stronie internetowej parafii mapa była tożsama z mapą, do której uzyskał licencję. Podniósł ponadto, że mapa jako dzieło nie stanowi utworu w rozumieniu prawa autorskiego. Zakwestionował także wskazany przez powoda cennik licencyjny i zastosowanie w nim nieznanego jednostki miary – jeden fragment.

(odpowiedź na pozew, k. 32-34)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2006r. M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)” zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę, której przedmiotem było udzielenie powodowi licencji wyłącznej na korzystanie z utworów: (...) oraz ustalenie sposobu rozliczeń powstałych z tego tytułu.

Licencjodawca oświadczył, że posiada wyłączne, pełne autorskie prawa majątkowe do wyszczególnionych wyżej produktów, w tym cyfrowej mapy Polski oraz Europy opublikowanej w sieci Internet pod adresem (...), przechowywanej w postaci plików bazy danych, jak również do wszelkich programów komputerowych zawierających tę mapę lub też jej elementy .

Posiadane przez (...) autorskie prawa majątkowe do utworów wymienionych powyżej obejmują prawa do całości utworów włączając w to wszystkie wchodzące w ich skład części (w tym: prawa do mapy głównej, wszystkich zamieszczonych tamże map bocznych (kartonów) w całości, opracowań tekstowych znajdujących się na odwrotnych stronach map, kodu źródłowego oprogramowania, jak również do projektu okładki wraz ze wszystkimi wchodzącymi w jej skład elementami. Wskazane w umowie opracowania kartograficzne zostały wykonane z dochowaniem przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989r. prawo geodezyjne i kartograficzne, w szczególności art. 18 tejże ustawy.

(...) sp. z o.o. udzieliła powodowi wyłącznej licencji na korzystanie z wymienionych wyżej utworów w zakresie zezwalania na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na następujących polach eksploatacji:

a/ utrwalanie i zwielokrotnianie metodą poligraficzną i elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych (w tym w sieci Internet oraz sieciach o zbliżonej strukturze i sposobach funkcjonowania) rastrowych obrazów kartograficznych (map) stanowiących element opracowań wskazanych wyżej map i atlasów,

b/ dokonywanie zmian w treści i formie graficznej map, o których mowa wyżej, poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych.

Licencji udzielono z dniem zawarcia umowy.

Strony ustaliły, że zgodnie z art. 67 ust. 4 ustawy o prawie autorskich i prawach pokrewnych licencjobiorca może dochodzić roszczeń związanych z naruszeniem autorskich praw majątkowych w zakresie objętym licencją wyłączną, a naruszenie praw w zakresie objętym niniejszą umową następuje na szkodę powoda (§ 4 umowy licencyjnej).

Umowa została zawarta na piśmie na okres dwóch lat począwszy od daty jej zawarcia.

(umowa licencyjna wyłączna nr 5.14.3.2006 z dnia 13 lutego 2006 r., k. 19-20)

W dniu 13 lutego 2008r. te same strony zawarły aneks do umowy z 13 lutego 2006 r., w myśl którego umowa uległa przedłużeniu na kolejny, dwuletni okres, poczynając od 13 lutego 2008 r. Strony zawarły kolejne aneksy w dniach 12 lutego 2010 r., 12 lutego 2012 r. oraz 13 kwietnia 2012r. Ostatnim aneksem przedłużono umowę licencyjną na kolejny, pięcioletni okres począwszy od dnia 13 kwietnia 2012 r.

Ponadto w aneksie nr (...) z dnia 12 lutego 2010r. strony dodatkowo postanowiły, iż przedmiotem umowy licencyjnej wyłącznej (...) będą również wszelkie mapy oraz programy komputerowe zawierające mapy, opracowane i opublikowane przez E. w okresie od dnia zawarcia niniejszego aneksu, a nie wymienione we wskazanej umowie licencyjnej, zaś w aneksie nr (...) z dnia 12 lutego 2012r. dodatkowo wszelkie programy komputerowe, których wydawcą jest (...) Sp. z o.o., a które zostały ustalone w okresie od dnia 12 lutego 2010r. do dnia zawarcia niniejszego aneksu wraz z wszystkimi, wchodzącymi w skład tychże programów elementami zawierającymi mapy. Aneksem nr (...) z dnia 13 kwietnia 2012r. strony ustaliły ponadto, iż zakresem powyższej umowy licencyjnej wyłącznej objęta zostaje (...) oraz Europy, a także wszelkie programy komputerowe, rozpowszechniane zarówno w formie utrwalonej, jak i w postaci aplikacji internetowych, do których autorskie prawa majątkowe należą do E., a które zostały ustalone w od dnia 12 lutego 2012 roku do dnia zawarcia niniejszego aneksu wraz z wszystkimi, wchodzącymi w skład tych programów elementami zawierającymi mapy.

(aneks z dnia 13 lutego 2008 r., k. 20, aneks z dnia 12 lutego 2010r., k. 20v., aneks z dnia 12 lutego 2012r., k. 21, aneks z dnia 13 kwietnia 2012r., k. 21v.)

W okresie obowiązywania powyżej wskazanej umowy licencyjnej wyłącznej warunkiem uzyskania dostępu do mapy było zawarcie umowy licencyjnej z powodem. M. O. zawierał z różnymi podmiotami umowy licencyjne, których przedmiotem było udzielanie licencji na określone mapy, do których posiada prawa autorskie, w zamian za wynagrodzenie ustalane według cennika. Cena za zamówienie pojedynczego fragmentu mapy w pojedynczej stronie internetowej na okres nie przekraczający trzech lat, w przypadku zamówienia dwóch fragmentów wynosi 799 zł. Do kwoty tej należy doliczyć podatek VAT w stawce podstawowej w obowiązującej wysokości. Fragment mapy określony został jako jedna sztuka mapy o wymiarach nieprzekraczających 20,5 cm x 15,5 cm, przy czym wielkość pojedynczego fragmentu mapy nie mogła przekroczyć 800x600 pikseli ekranowych. Wskazany cennik obowiązuje od 1 grudnia 2006r.

(cennik licencyjny, k. 22, faktury VAT, k. 47-49, umowy licencyjne, k. 50-53)

Do programu (...) prawa autorskie przysługują firmie (...). Został on objęty zawartą z powodem umową licencyjną wyłączną. W zakładce „o programie” znajdują się informacje „(...)”.

(wydruki map, k. 14-15, umowa wraz z aneksami, k. 19-21)

W okresie obowiązywania wskazanej umowy licencyjnej na stronie internetowej należącej do pozwanego [http://\(...\)](#) a także na stronie [http://\(...\)](#) został umieszczony fragment mapy Polski obrazujący położenie i dojazd do Parafii (...) pod wezwaniem (...) w S..

(wydruki ze strony internetowej pozwanego, k. 11-13, k. 16-18)

W wyniku porównania mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](#) (k. 11 akt sprawy) z mapą z wydrukiem mapy z (...) (k. 15 akt sprawy) wynika, iż kolory na obu mapach są prawie identyczne i niewielkie różnice mogą wynikać z niedoskonałości wydruków. Również zastosowane linie dla przedstawienia przebiegu dróg są w pełni zgodne co do zastosowanych kolorów i szerokości linii. W pełni są zgodne również przebiegi konturów oznaczające zakresy stawów, terenów zielonych, czy terenów zurbanizowanych.

Na 27 opisów 21 z nich zachowuje pełną zgodność pod względem zgodności położenia oraz stosowanej czcionki. Opisy (...) oraz (...), które stanowią część opisów z lewej strony mapy oraz opisy dróg „(...)” zachowują niedużą niezgodność i wszystkie te napisy leżą na lewej części mapy (te niezgodności mogą być wynikiem słabej jakości wydruku). Napis (...) występuje zupełnie w innym miejscu.

W wyniku porównania mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](#) (k. strony 13 akt sprawy) z wydrukiem mapy z (...) (k. 14 akt sprawy) wynika, iż kolory na obu mapach są prawie identyczne i niewielkie różnice mogą wynikać z niedoskonałości wydruków. Również zastosowane linie dla przedstawienia przebiegu dróg są w pełni zgodne zarówno co do zastosowanych kolorów, jak i szerokości linii. Droga krajowa nr (...) powyżej P. przebiega dokładnie w tym samym miejscu, jest przedstawiona szerszą linią. W pełni są zgodne również przebiegi konturów oznaczające zakresy stawów, terenów zielonych, czy terenów zurbanizowanych.

Na 25 porównanych opisów, 18 jest zgodnych w zakresie położenia oraz zastosowanej czcionki. 6 opisów dotyczących numerów dróg jest zgodnych pod względem położenia, ale różnią się krojem pisma. Jeden opis różni się położeniem i krojem pisma.

Podsumowując, analiza porównawcza mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](#) (k. 11 akt sprawy) z mapą z wydrukiem mapy z (...) (k. 15 akt sprawy) oraz mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](#) (k. strony 13 akt sprawy) z wydrukiem mapy z (...) (k. 14 akt sprawy) wykazała pełną zbieżność w zakresie przebiegu konturów określających wody, tereny zielone i tereny zurbanizowane oraz w zakresie zastosowanych sposobów zobrazowania elementów liniowych (drogi i rzeki), a także w zastosowanych kolorach dla zobrazowania zjawisk geograficznych na mapie oraz bardzo dużą zbieżność kroju czcionki i umiejscowienie napisów. Niewielkie stwierdzone różnice w położeniu napisów mogą wynikać z jakości wydruków map. Na wydrukowanej ze strony [http://\(...\)](#) mapie (k. 11 akt sprawy) napis „W.” znajduje się w innym miejscu niż na wydruku mapy z (...) (k. 15 akt sprawy), także opis drogi „(...)” z mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](#) (k. 13 akt sprawy) jest w innym miejscu niż ten sam opis na wydruku mapy z (...) (k. 14 akt sprawy).

(opinia biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii R. S., k. 63-66)

Pozwany nie uzyskał od powoda zezwolenia na korzystanie z w/w mapy objętej umową licencyjną wyłączną, a ponadto takiego zezwolenia nie uzyskał również przed wejściem w życie umowy licencyjnej wyłącznej.

(okoliczność bezsporna)

Strona powodowa powzięła informację o znajdujących się na stronie pozwanego dwóch fragmentach mapy Polski, dokonała ich zabezpieczenia poprzez sporządzenie w dniu 1 września 2011r. wydruku.

(wydruk mapy dokonany 01.09.2011r., k. 18)

Następnie pismem z dnia 1 września 2011 roku, powód poinformował pozwanego, że na jego stronie internetowej, pod następującymi adresami: [http://\(...\)](#) oraz [http://\(...\)](#) zostały bezprawnie zreprodukowane, utrwalone i

rozpowszechnione dwa fragmenty Mapy, do której autorskie prawa majątkowe posiadają Wydawnictwo (...) oraz (...) Sp. z o.o., zaś (...) posiada wyłączne prawo do udzielania zezwoleń na jej rozpowszechnianie.

Jednocześnie powód wezwał do uregulowania stanu prawnego dotyczącego bezprawnie zreprodukowanych i rozpowszechnionych obrazów mapy w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(pismo k. 7, potwierdzenie nadania, k. 8)

Następnie pismem z dnia 9 sierpnia 2012 roku, nadanym w dniu 10 sierpnia 2012 roku, M. O. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.420,62 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, lecz nie później niż do dnia 31 sierpnia 2012 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od doręczenia niniejszego wezwania do dnia zapłaty. W piśmie podano, że wskazana należność wynika z zawinionego, bezprawnego rozpowszechniania na stronie internetowej [http://\(...\)](http://(...)) dwóch fragmentów mapy, do której prawa, wynikające z umowy licencyjnej wyłącznej, posiada (...).

(pismo, k. 9, potwierdzenie nadania, k. 10)

W dniu zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie mapa ze strony [http://\(...\)](http://(...)) została już usunięta.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w tym w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów.

Oceniając stopień podobieństwa mapy wykorzystanej przez pozwanego z mapą, do której wyłączną licencję posiada powód, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii R. S.. Złożona w rozpoznawanej sprawie opinia odznacza się pełną przydatnością dowodową. Sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną, przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Dla celów porównawczych mapa wykorzystana przez pozwanego i mapa, do której wyłączną licencję posiada powód, zostały przez biegłego zeskanowane i doprowadzone do jednolitej skali. Biegły dokonał wpasowania map do układu współrzędnych używając transformacji liniowej, a następnie w celu dokonania porównania map wprowadził układ odniesienia w postaci linii sekcji. W ocenie Sądu biegły w sposób rzetelny ustalił zakres elementów wspólnych obu map.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, podlegało uwzględnieniu w całości jako zasadne, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

M. O. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 5.896,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu naruszenia przez pozwanego praw autorskich powoda w zakresie udzielonej mu licencji.

Podstawy prawnej roszczenia powoda należy upatrywać w art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2006 roku, Nr 90, poz. 631 ze zm., dalej u.p.a.). W myśl powołanego przepisu uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody albo na zasadach ogólnych, albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku, gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Zgodnie z dokonanymi w niniejszej sprawie przez Sąd ustaleniami stanu faktycznego, mając na uwadze w szczególności treść § 4 umowy licencyjnej wyłącznej nr 5.14.3.2006 z dnia 13 lutego 2006 roku, powód M. O. posiada uprawnienia do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy.

W myśl art. 41 ust. 1 pkt 1 u.p.a., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej autorskie prawa majątkowe mogą przejść na inne osoby między innymi na podstawie umowy, przy czym stosownie do art. 53 u.p.a. umowa o przeniesienie autorskich praw majątkowych wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Powód wykazał w niniejszym postępowaniu, że pomiędzy nim a autorem Mapy Polski tj. (...) Sp. z o.o., została zawarta w dniu 13 lutego 2006 roku umowa licencyjna wyłączna, w myśl której uzyskał on wyłączną licencję na korzystanie z utworów objętych tą umową w zakresie zezwalania na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na rozpowszechnianie map Wydawnictwa określonych w umowie metodami poligraficznymi i elektronicznymi, w sieciach teleinformatycznych, a także dokonywania zmian w treści i formie graficznej map. Jej zakresem objęte zostały również mapy, które były rozpowszechniane na stronie internetowej pozwanego, wskazującej plan dojazdu do Parafii św. (...)w miejscowości S..

Wskazana umowa z dnia 13 lutego 2006 r. została zawarta początkowo na okres 2 lat, była następnie kolejnymi aneksami odpowiednio przedłużona na kolejne okresy czasu, w tym ostatnim z dnia 13 kwietnia 2012r. na okres pięcioletni. Obowiązuje bez przerwy, poczynając od 2006 r. do chwili obecnej.

W przedmiotowej sprawie powód nabył swoje prawa na mocy umowy licencyjnej zawartej z (...) spółką z o.o. Została ona sporządzona na piśmie, a zatem spełnia warunki formalne z art. 53 u.p.a. We wskazanej umowie licencyjnej nie zawarto klauzuli wyłączającej możliwość dochodzenia przez powoda roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy. Umowa licencyjna wyłączna z dnia 13 lutego 2006 roku oraz informacja „wszelkie prawa zastrzeżone” zamieszczona na wydrukach map (...) załączonych do pozwu, wskazują, że jedynym posiadaczem autorskich praw majątkowych jako wydawca programu z mocy art. 15 u.p.a. jest (...) Sp. z o.o.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż powód nie wykazał, by mapa umieszczona na internetowej stronie Parafii była tożsama z mapą, w stosunku do której M. O. uzyskał licencję oraz która z szeregu map objętych licencją została reprodukowana na stronie pozwanej i kto jest autorem mapy, wskazać należy, iż zgodnie z brzmieniem art. 67 ust. 4 u.p.a., jeżeli umowa nie stanowi inaczej, uprawniony z licencji wyłącznej może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych, w zakresie objętym umową licencyjną. Uprawniony z licencji powód, posiada zatem ex lege legitymację czynną do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia praw autorskich w zakresie objętym umową licencyjną wyłączną. Jak już wyżej zostało wskazane zawarta pomiędzy nim a (...) sp. z o.o. umowa licencyjna wyłączna, nie doznaje żadnego wyłączenia w tym zakresie. Ustawodawca w art. 8 ust. 2 wskazanej ustawy ustanowił domniemanie przysługiwania praw autorskich osobie, której nazwisko (nazwa) w tym charakterze została uwidoczniła na egzemplarzach utworu, lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w związku z rozpowszechnieniem utworu. Na wydrukach oryginalnej mapy dołączonej do pozwu, nazwa osoby prawnej będącej twórcą mapy została tam podana do publicznej wiadomości - poprzez zamieszczenie stosownej noty. Dodatkowo art. 11 ustawy, przyznaje autorskie prawa majątkowe do utworu zbiorowego jego wydawcy, a art. 15 w/w ustawy ustanawia domniemanie prawne przysługiwania praw wydawcy osobie, której nazwisko lub nazwę umieszczono w tym charakterze na przedmiotach, na których utwór utrwalono. Jak to wynika z wydruku fragmentu mapy powoda załączonego do pozwu, oznaczenie wydawcy znalazło się w tym charakterze na egzemplarzach utworu, w tym w nocie copyright programu. Zgodnie z art. 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, o ile ustawa nie stanowi inaczej, twórcy służą wyłączne prawa autorskie majątkowe do korzystania z utworu, rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji i do wynagrodzenia za korzystanie z niego. Tak więc, to na pozwanym ciążył - zgodnie art. 234 k.p.c. - obowiązek obalenia w/w domniemania, czego pozwany skutecznie nie uczynił w toku niniejszego procesu.

Podkreślić należy, iż pozwany nie wykazał, aby uzyskał od powoda zezwolenie na korzystanie z map objętych umową, ani by takie zezwolenie uzyskał przed wejściem w życie wskazanej umowy licencyjnej wyłącznej.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut strony pozwanej, iż załączone do pozwu wydruki zrzutów ekranowych nie mogą stanowić dowodu, bowiem nie pozwalają na stwierdzenie tożsamości z mapą zamieszczoną na stronie parafii, a także z mapą, do której powodowi przysługuje licencja wyłączna.

W kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa.

Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Oczywiście każdy dokument czy też dowód wymieniony w art. 308 k.p.c. może ulec modyfikacjom, co przecież nie pozbawia ich mocy dowodowej. Dowód takiej modyfikacji obciąża stronę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 2008 r., I CSK 138/08, Lex nr 548795, wyrok SA w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r., I ACa 776/13, Lex nr 1409202, wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r., I ACa 1399/12, Lex nr 1362755, postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r., I ACz 1810/12, Lex nr 1223511, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 września 2014 r., I ACa 404/14, Lex nr 1527073).

Za nietrafny należało uznać także zarzut pozwanego, iż mapa jako dzieło kartograficzne nie stanowi utworu w rozumieniu prawa autorskiego. Mapy ex lege podlegają ochronie prawno - autorskiej, jako jedna z kategorii utworów wymienionych enumeratywnie w art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.a. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2.X.1996 r, I ACa 2/96, OSA 1997/4/28).

Mapa, której dotyczy niniejszy pozew to efekt pracy wielu osób i nie można pominąć, że spośród innych map tego rodzaju wyróżnia się m.in.: autorskim projektem graficznym prezentującym sposób przedstawienia obiektów kartograficznych, doбором obiektów umieszczonych na mapie, kolorami wypełnienia, siatką dróg, liczbą i rozmieszczeniem opisów obiektów, kształtem znaków oznaczających obiekty. Nie jest możliwe, aby inna osoba nie widząc przedmiotowej mapy, samodzielnie wykonywała mapę identyczną, w taki sam sposób prezentującą nie tylko położenie obiektów, drogi dojazdowe czy też ulice, ale i identycznie dobrane obiekty, czy też nazwy poszczególnych obiektów umieszczone w tych samych miejscach i z takim samym układem grafiki mapy. Te wszystkie cechy wyróżniające mapę powoda od innych produktów kartograficznych na rynku powodują, że jest ona utworem w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Nie budzi wątpliwości okoliczność, że mapy modelują wybrane cechy rzeczywistości geograficznej, ale jak to wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 15.XII.2009 r, sygn. akt I ACa 224/10 – oczywistym jest, że każda mapa odzwierciedla istniejący w rzeczywistości układ miast czy ulic, jednakże każdy twórca mapy zawiera w niej samodzielnie dobrane elementy oraz w indywidualny sposób prezentuje rzeczywisty układ tychże miast czy ulic. Powyższe stanowisko znajduje również potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.I.2006 r, I CK 281/05, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27.III.1965 r, I CR 39/65, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 31.III.1953 r, II C 834/52).

Zgodnie z dokonanymi w niniejszej sprawie ustaleniami, mapa, do której wyłączną licencję posiadał powód jest tożsama z mapą, której dwa fragmenty zamieścił na swojej stronie internetowej pozwany. Analiza porównawcza mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](http://(...)) z mapą z wydrukiem mapy z (...) oraz mapy wydrukowanej ze strony internetowej [http://\(...\)](http://(...)) z wydrukiem mapy z (...) wykazała pełną zbieżność w zakresie przebiegu konturów określających wody, tereny zielone i tereny zurbanizowane oraz w zakresie zastosowanych sposobów zobrazowania elementów liniowych (drogi i rzeki), a także w zastosowanych kolorach dla zobrazowania zjawisk geograficznych na mapie oraz bardzo dużą zbieżność kroju czcionki i umiejscowienie napisów. Niewielkie stwierdzone różnice wynikają z jakości wydruków map. Ponadto widoczne są różnice w zakresie napisów, na mapie umieszczonej na stronie pozwanego ([http://\(...\)](http://(...))) napis 'W.' znajduje się w innym miejscu niż na wydruku mapy z (...), także opis drogi „(...)” ([http://\(...\)](http://(...))) znajduje się w innym miejscu niż ten sam umieszczony na oryginalnej mapie. Jednakże nie sposób przyjąć, by zmiany te stanowiły opracowanie cudzego utworu w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.p.a. Ponadto także korzystanie z opracowania zależy od zezwolenia twórcy utworu pierwotnego, zaś na egzemplarzach opracowania należy wymienić twórcę i tytuł utworu pierwotnego (art. 2 ust. 2 i 5 u.p.a.). Pozwany zaś ani nie uzyskał zgody na wykorzystanie „opracowanej” przez siebie mapy na stronie internetowej, ani nie zamieścił informacji o autorze mapy.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że pozwany Rzymskokatolicka Parafia pw. św. (...) naruszył wyłączne prawo powoda, jako nabywcy licencji do wyłącznego prawa korzystania z utworu i jego rozpowszechniania na polach

eksploatacji wyraźnie wskazanych w umowie licencyjnej (art. 41 ust 2 u.p.a.). Pozwany rozpowszechniał na swojej stronie internetowej, pod adresem [http://\(...\)](http://(...)) oraz [http://\(...\)](http://(...)), dwa fragmenty mapy Polski, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi.

W myśl art. 79 ust. 1 pkt 3 u.p.a. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody albo na zasadach ogólnych, albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku, gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Naruszenie zawinione w rozumieniu powołanego przepisu, to naruszenie popełnione zarówno z winy umyślnej, jak i nieumyślnej (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.IX.2012 r I ACa 595/12, LEX nr 1220558). Dla prawnie - autorskiej ochrony utworu nie ma ponadto znaczenia okoliczność, w jaki sposób dokonujący naruszenia wszedł w jego posiadanie lub też, w jaki sposób utwór do niego dotarł (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14.III.2006 r, VICa 1012/05, OSA 2007/12/36). W rozpoznawanej sprawie zawinienie pozwanego polega na rozpowszechnieniu utworu bez dochowania należytej staranności w ustaleniu podmiotu, któremu przysługują do niego prawa autorskie. Ciężar dopełnienia obowiązku ustalenia komu przysługują autorskie prawa majątkowe spoczywał na pozwanym z mocy art. 1 ust. 4 u.p.a. To bowiem na podmiotach chcących skorzystać z cudzego prawa spoczywa obowiązek dotarcia do właściciela praw w celu ich nabycia lub uzyskania zezwolenia na ich wykorzystanie. Nawet przy przyjęciu, że pozwany działał nieświadomie, co wyklucza zawinienie umyślne, to można mu przypisać co najmniej winę nieumyślną w formie niedbalstwa.

Jak już wskazano, w przypadku, gdy naruszenie prawa autorskiego było zawinione, twórca może żądać od osoby, która naruszyła jego autorskie prawa majątkowe zapłacenia potrójnej wysokości stosownego wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia. Artykuł 79 ust. 1 u.p.a. zawiera nie doznający wyjątku nakaz ustalenia wysokości wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia, czyli uwzględnienia stanu rzeczy - w rozumieniu art. 316 § 1 k.p.c. - istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Wynagrodzenie stosowne, w rozumieniu powołanego przepisu, to takie jakie otrzymałby autor gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25.III.2004 r, II CK 90/03, OSNC 2005/4/66, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 26.II.1998 r, I ACa 39/98, OSA 1999/2/6).

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wynagrodzenie za rozpowszechnianie fragmentu mapy ustalane jest zgodnie z cennikiem firmy (...), zaś w przypadku rozpowszechniania jednego fragmentu mapy przez okres nie przekraczający trzech lat, w przypadku zamówienia dwóch fragmentów wynosi 799 zł, co wraz z podatkiem Vat stanowi kwotę 982,77 zł. Zatem gdyby pozwany zawarł z powodem umowę na przekazanie praw autorskich do mapy, na podstawie której uzyskałby prawo do rozpowszechniania dwóch fragmentów mapy, M. O. otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 1.965,54 zł. Uwzględniając fakt zawinionego charakteru naruszenia, powodowi należy się trzykrotność tego wynagrodzenia, czyli kwota 5.896,62 zł. Zauważyć należy, iż w powód nieprzerwanie od 1 grudnia 2006 roku, aż do zamknięcia rozprawy w niniejszym postępowaniu stosuje jednolity cennik licencyjny, na podstawie którego są obliczane opłaty licencyjne z tytułu rozpowszechniania map w serwisach internetowych. W oparciu o przedmiotowy cennik, powód zawarł wiele umów licencyjnych i sublicencyjnych, obejmujących uprawnienie do rozpowszechniania map w internecie, a więc brak jest podstaw do kwestionowania wysokości cen w nim ujętych. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z dnia 10 lipca 2014 r.) w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu takim podatkiem. Sprzedaż zaś licencji na rozpowszechnianie utworów jest czynnością podlegającą opodatkowaniu tymże podatkiem VAT.

Wskazać ponadto należy, iż rozpowszechniona, poprzez umieszczenie jej dwóch fragmentów na stronie internetowej, mapa stanowi element utworu komputerowego, do którego wyłączną licencję ma powód i jako taka podlega kumulatywnej ochronie prawnie –autorskiej, nie tylko jako utwór kartograficzny, ale również jako element programu komputerowego.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.896,62 zł.

W myśl art. 359 par.1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art. 481 par.1 k.c., zgodnie z którym dłużnik, który nie spełnia świadczenia w odpowiednim terminie dopuszcza się opóźnienia i wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł zgonie z żądaniem pozwu. Pismem z dnia 9 sierpnia 2012 roku, M. O. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.420,62 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego wezwania, nie później jednak niż do dnia 31 sierpnia 2012 roku. Brak jest potwierdzenia odbioru przez pozwanego niniejszego wezwania, jednak mając na uwadze, iż powód nadał pismo z dniem 10 sierpnia 2012r. przy uwzględnieniu czasu potrzebnego na doręczenie przesyłki (10 dni), należało przyjąć, iż pozwany otrzymał wezwanie najpóźniej do dnia 21 sierpnia 2012r. Termin do uiszczenia należności upłynął więc w dniu 31 sierpnia 2012 roku i pozwany od dnia następnego pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Z tych względów, odsetki za opóźnienie w zapłacie kwoty 4.420,62 zł, należało zasądzić, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 1 września 2012r. Natomiast w zakresie kwoty 1.476 zł (objętej żądaniem pozwu) za datę wezwania do zapłaty należy uznać datę doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 20 października 2014r. (k. 31), a zatem od dnia następnego, tj. 21 października 2014r., zobowiązany pozostaje w opóźnieniu w wypłacie świadczenia w tej wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na poniesione przez powoda koszty procesu we wskazanej wysokości złożyły się koszty zastępstwa procesowego – 1.200 zł (ustalone zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U.2013.461 j.t.), opłata od pozwu – 295 zł oraz zaliczka z tytułu wynagrodzenia biegłego - 905,48 zł.

Na podstawie art. art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 u.k.s.c. należało orzec o zwrocie na rzecz strony powodowej kwoty 1.094,52 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki.